

mora ob času pospravljanja biti vreme suho, kajti od tega je tudi trpežnost sočivja po zimi najbolj zavisno. Na drugem mestu moramo pa pozornost obračati na kakovost prezimovališča, ki mora biti zavarovano proti mrazu, dalje suho in zračno.

Posamezna sočivja so pa tudi različno občutljiva in tudi na to okoliščino se mora potreben ozir jemati. V obče velja, da je korenstvo in gomolje bolj trdno in da se lažje hraniti da. Za to zadostujejo o suhi legi jame, katere se naredijo, gomolje in korenstvo v nje pospravi in potem s prstjo pokrije. Ko bi se pa bilo mraza bati, pokrijejo se take jame še z nasteljo, z listjem ali slamo vrh prsti. Če so te kopice v jamah nekoliko večje in širje, bode dobro storjeno, ako se to rastlinje položi nad votlo podlago, katera se s cevijo, ki pelje navzgor, zveže. Tako se vedno prezračevanje omogoči.

Tudi trdnjše kapusovine se dajo na prostem pod milim nehom v zemlji shranjevati in sicer na dvojni način. Ali se posamezne glave s koceni in koreninami vred podrejo in v plitvih jamah gori do glav s prstjo zasujejo in potem z dolgo slamo dobro pokrijejo, ali pa, kar se v novjšem času priporočati začinja, obrnejo se glave tako, da stojijo na glavah v ravnopravnih jamah. Mali prostori med posameznimi glavami se s prstjo zasujejo in potem se vse s prstjo in poslednjič s slamo pokrije.

Bolj občutljivo sočivje, kakor cvetni kapus, brokoli, raževi kapus, koloraba itd. pa ni kmalu s tako malo postrežbo zadovoljno. Da ne pozgubijo svojih najboljših lastnosti, zahtevajo suho, zračno in svitlo klet, v kateri se s koreninami v prst zagrebejo.

Dokler se pa sočivje shranjuje, pa tudi ne smemo rok križem držati in misliti, da je že vse v redu in zadosti; marveč treba je zopet in zopet od tedna do tedna pregledovati in kjer se kaj gnjilobe prikaže, jo treba odbirati in odstranjevati. Ako se to ne stori, nastane nevarnost, da po malem s časom vse pogujije in strohni in da je ves naš trud in vse delo zastonj. Iz istega vzroka nastane v časih tudi potreba, da se zagrebena sočivje večkrat presadi.

„P. L.“

Sejmovi. 7. decembra: v Starem trgu, Dobrni, Podsredi, Sevnici, Cmureku, pri sv. Miklavžu pri Sotlji, v Vozenicah.

Dopisi.

Iz Maribora. (O deželnem zboru.) Naši poslanci so sedaj v deželnem zboru v Gradcu. Prvi seji ste bili le bolj poslovni, volili so se razni odseki in razdelili med nje predlogi, o katerih se bo v zboru razpravljalo.

Naših poslancev je g. dr. Dominkuš v finančnem, g. dr. Šuc v šolskem, g. dr. Radej v gospodarskem, v železniškem odseku pa gg. baron Gödel in M. Vošnjak, samo v peticijskem pa občinskem niso marali Slovenca. — Bolj živa je bila seja v ponedeljek 30. dne novembra. Poslanec gosp. ces. svetovalec Jerman je poleg 12 tovarišev vložil predlog, naj bi se sklenila postava, vsled katere bi se ženitev nemaničev le godila, kedar bi jo politična gosposka pripustila. Isti poslanec je na dalje naznanil, da bode do c. kr. namestnika vprašanje stavil, zakaj se rezervisti kličejo po nedeljah in praznikih h kontrolskim zborom. Na mesto rajnega Pairhuberja volili so poslanca za Maribor in tov., g. dr. Jož. Schmidererja v deželni odbor. Mož je volitev z vidnim veseljem vzprejel, pa ob enem tudi dal Slovincem breco, kajti obljubil je, da bo vedno nemško mislil. Mi mu radi verjamemo to, ne pa tako tega, kar je še pristavil, da bo v svojem poslovanju objektiven; ne, tega se doehmal nismo prepričevali pri njem.

Iz Ljutomerskih gor. Mi smo tistih misli, kakor Murski poljanci, ki so se v zadnjem „Slov. G.“ oglasili. Slovenski Ljutomeržani ne vdajte se! Tudi mi se bomo za naprej držali načela „svoji k svojim“, da vam ne bode nobena škoda, če boste stali za domačo stvar, če boste vzdignili svoj glas za narodno reč. Zakaj bi enkrat vi ne sedeli na stoli običinskega sveta, na katerih so nemškutarji že toliko hlač raztrgali. Vsak naj bi svojo dolžnost storil, zmaga bila pa bi vaša. — Ko je Cir, mogočni perzijski kralj svoje vojsčake učil, kako se imajo nositi, če hočejo zmagati, jim je djal: „Vsaki se naj nosi tako, kakor bi vse le na njem stalo, in vaša zmaga bo gotova.“ Naj tedaj nobeden izmed vas ne reče: „Bodo že brez mene opravili!“

Od sv. Lovrenca v puščavi. (Pobirki za našo veselico.) Lepo nam je „Gosp.“ poročal, kako je kmečko bralno društvo dne 15. nov. v našem trgu zborovalo kljub vsem oviram, ki so se mu še v zadnjem trenutku stavile. Nekateri bi bili radi zborovanje na vsak način zabranili; ker pa to nikakor ni bilo mogoče, začeli so lagati in obrekovati. Pravili so okrog, da je zborovanje prepovedano in da vsaj ni varno tja iti, kajti nastal bo grozovit pretep. Da si je vsak lahko spoznal, kako debela laž je vse to, splasili so se nekateri vendar-le in so tako izostali. Naprosili smo bili občinskega slugo, da je v jutro pri cerkvi oznanil, da je vse to besedovanje neresnično in da se bode veselica brez vsega zdržka ravno tako vršila, kakor je bila napovedana. Ko pa to izve eden tukajšnjih prusko-nemških prvakov, strašno se raztogoti, lice se mu tako nabuhne, da ga je bilo za dobre $\frac{3}{4}$ več, kakor navadno, ter vso svojo požolčeno

jezo razlije po ubogem občinskem slugi, češ da ni za to postavljen, naj bi podpiral tako „lumparijo“. Po sodbi tega človeka so bili tedaj dne 15. nov. t. l. pri Pernatu zbrani — odpusti mi čast. bralec to besedo — sami lumpi?! Tako se je tedaj to človeče predrznilo imenovati naše zborovanje, tisto zborovanje, katerega so se udeležili tako odlični in pošteni možje! Ali ni to nezaslišana oholost, neotesanost in predrznost človeka, ki živi od naših krajecarjev, kateremu se po slov. groših tako debele sline cedé! In kdo je ta človek? Rodil se je v lepih slov. goricah, povila ga je poštena slov. mati. Kot otrok in deček bil je še nepopačen, pa hvalisana nemška kultura mu je pozneje vcepila nemške pesti, katere zdaj oblastno in kruto vihti, češ da hoče vse Slovence pobiti in potolči. Mi mu povemo naravnost, da za omiko, kakoršnja trosi ta človek, čisto nič ne maramo, če tudi po njegovej „omikanej sodbi“ nismo drugega, kakor slovenski bebeci, mi se tudi njegovih nemških pesti čisto nič ne bojimo, saj je vendar vsem znano, da so še celo junci pred njimi varni. — Čast komur čast!

Te besede pa veljajo tistim prebivalcem v našem trgu, ki ne iščejo nobene razdražbe, ampak hočejo s Slovenci v miru in zastopnosti živeti. Izmed mnogih drugih imenujemo tukaj le g. R., njegov sin je celo pri veselici sodeloval. Mož je pravičen in se sploh ne vtika v reči, ki rodé samo prepir. Bolje, da pri takih kupujemo, kar potrebujemo, kakor pa, da bi zahajali k tistim kričačem, ki po naših denarjih kar zevajo, drugače bi nas pa najrajši žive porustali.

Iz Cvena pri Ljutomeru. (Zagrizenost naših nasprotnikov.) Nedavno sem bil v Ljutomeru in pripovedoval mi je naroden tržan, kako daleč je že tamkaj nemška zagrizenost, neotesanost in tiranstvo prišlo. Nek višji uradnik, brž iz Koroškega doma, ki je baje nekdanj trake meril in platno prodaval, po sreči pa precej visoko službo dobil, je v oštariji mirnega narodnjaka, ki se ne meša v nobeno politiko, napadel in ga psoval, kakor naj neolikanejši človek; ako ravno je ta narodnjak toliko študiral, in tudi zna, da uradnik ni vreden njemu remenja odvezati, je vendar narodnjaka tako obrekoval, da so se vsi navzoči čudili in glave majali nad izobraženostjo tega uda Ljutomerske inteligence. Vzrok temu je bila volitev v občinski odbor. Pri tej priliki pa je izpovedal, česar so se Nemci v Ljutomeru posluževali, da bi pri volitvi zmagali. Za-se je ponosno povedal, da je 5 fl. za vino dal, katero so njegovi pristaši pili; ker je pa brž ta g. uradnik tudi pomagal ono vino piti, tedaj si ga je bil malo preveč naložil in zaradi v tega je svoji sveti nemški jezi menda tudi mislil, da še hodi v medvedovi koži, ali zmotil se je in mesto me-

dvedove kože je zgrabil natakario pri laséh in je po hiši sem ter tje vlačil.

A to še mu ni zadostilo, tudi čez ne navzoče je spustil svoj žolč. Pravil je namreč, da bi vsakemu Slovincu, ki ga sreča, ako ga pozdravi, najrajši v lase skočil, ne pa, da bi se mu zahvalil; med temi mu pa je brž c. kr. bilježnik najbolj trn v peti.

Jaz ne bi tega svetu naznanjal, pa ker mi je moj prijatelj pripovedoval, da se ta gosp. v Ljutomeru jako nesrečnega čuti, tedaj bo pa za-nj prav, če zve po tem poti višja oblast v Gr. ali v M. in mu ponudi kako drugo mesto. Mi nismo hodili po nj, ne prosili za nj, pa se tudi ne bomo jokali, če odide; srečno pot! Od narodnjaka pa gotovo pričakujemo, da bode za razžaljenje pravice iskal in tako temu nesrečnemu g. uradniku pokazal, da Bog ne pusti dreves v nebo rasti.

Pripovedoval mi je še, kako brž Nemci grde Slovence nasproti volilem. Pripoveduje se jim baje, da če Slovenci zmagajo, tedaj ne bo v Ljutomeru nobene razsvitljave ne sejma več. Sicer se pa o sejmu in razsvitljavi nikdar ni med narodnjaki pogovarjalo. Narodnjaki bi brž ko ne razsvitljavo še razširili ne pa je odstranili. — O nerednostih pri obč. volitvah pišem Vam brž, ko bom kaj zanesljivega izvedel, toliko pa že sedaj rečem, da se ni vse v redu godilo.

Iz Ljutomera. (Nekaj za smešni čarja.) Čujte, čujte kaj se pri nas godi! Tako imenovani nemški liberalci so se zbrali dne 21. nov. in so se goreče posvetovali, s kakšnimi sabljami, da bi prišli narodnjakom najlezje in huje do živega. Ker pa jih je vendar pamet enkrat srečala in so prikobacali do prepričanja, da so njihove mreže grdo raztrgane in da ne morejo vsakega vjeti, kakor se je bilo to nekdanj godilo, za to je v svoji občeznani strasti nek trški bogatin brbnil: ako Slovenci zmagajo, prodam za pet krajecarjev svoje posestvo in pojdem iz Ljutomera. — Z Bogom, gospod! radi se Vas bomo znebili. Kmetje volileci za prihodnje volitve zapomnite si to! Ako so vsi zagrizeni takih misli, bo potem trg vaš, pet krajecarjev, ali po starem en groš, bo od vas marsikateri zmogel. Kedar pa zmagamo, bomo pobirali za nje, in še vsakemu po vrh v roko vtisnili pet grošev za pot, da lože dalje pride.

Iz pod Donačke gore. (Šulvereinova brošura.) Slavno znani nemški šulverein v Celju je tudi enkrat Donačko goro zagledal in tje poslal nekaj iztisov svojih: „Resne besede o nemšk. šolskem društvu, pisane od katoliškega duhovna.“ Ta duhoven je najbrž v tiskarni g. Rakuscha posvečen bil, zatoraj svoje slavno ime tako skrbno za založnika skriva. Ako bi pa — kar je težko verjetno — vendar kaki

duhoven bil tako daleč zabredel, in se tako popolnoma spozabil, da je to bedarijo in te laži v tako lepi (!) šulvereinski slovenščini pisal; tedaj je še tem bolje, da svojega imena ne pove, drugače bi se mu menda brez milosti na čelu puščalo.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. 25. novembra začeli so vsi deželni zbori razven tržaškega, svoje zborovanje. V vseh deželnih zborih izrekala se je zahvala presvitlemu cesarju za Njihove darove in očetovsko skrb za prebivalstvo, katero so zadele nesreče. — Stajerski konservativni deželni poslanci imeli so v Gradcu posvetovanje; sklenili so, naj se zopet uvede nadzorovanje šol po duhovnikih, naj se omeja svobodna ženitev ter naj se z vso strogostjo izvaja zakon proti postopačem. — Češka namestnija izdala je do vseh gosposk okrožnico, da naj naznanijo, ali ne bi bilo dobro za Čehe take postave napraviti proti pijančevanju, kakor jo imajo v Galiciji. Taka postava bila bi tudi pri nas potrebna. — Obrtniške zbornice po Avstriji zahtevajo, da naj bi po kaznilnicah zaprti več ne smeli opravljati del, katere sicer obrtniki izvršujejo; država naj jim da taka dela, da ne bode škodovalo poštenim ljudem.

Vnanje države. V teku kratkih dni posrečilo se je bolgarskemu knezu, Srba prepoditi iz svoje dežele, Srba, kateri si je obetal od sofijskega miru mnogo koristi. Iz Caribroda od 24. novembra se poroča: „Bolgari izgubili so 22. t. m. 180 mrtvih in ranjenih. 23. novembra 100 ranjenih. Knez stanuje v istem stanovanju, kjer je stanoval srbski kralj. Našli so se papirji in srbski ukazi. Nobenega Srba ni več na bolgarskih tleh. Bolgarska armada stoji 3—4 kilometrov od meje ter se koncentruje, da odide v Srbijo. 24. novembra bil je hud boj okoli Caribroda in Pirota celi den; napadi Bolgarov so se sicer odbili, a srbske čete niso dosegle nikakega uspeha. V sredo 25. novembra vršili so se resni boji okoli Vidina. Srbi poskušali so dvakrat v naskoku osvojiti si Vidin, a oba naskoka bila sta brezuspešna, ker so Bolgari hlabro hranili utrdbe. 26. novembra prestopili so Bolgari srbsko mejo ter marširali proti Pirotu; 5 kilometrov od Pirota vršila se je bitka. Po dveurnem vročem boju zaseli so Bolgari pozicije na levici Pirota. Bulgari niso z vso svojo armado Piroto zasedli, temveč so le nekaj bataljonov tjekaj poslali, ker so se bali, da bi ne bilo mesto podsuto s smodnikom. Srbsko armado potisnili so tudi na Nišenski cesti proti Akpalanki 12 kilometrov nazaj. 27. nov. začel se je boj ob 7. uri zjutraj. Na srbski strani stale so štiri divizije v ognju, njim nasproti pa

jedro bolgarske armade. Srbi so imeli zasedane višave ob desni in levi Pirota. Po živahnem boju so se jeli omikati na levi. Na desni pa je boj trajal še do treh popoldne. Tedaj pa so si Bolgari priborili pozicije proti Nišu. Bolgari osvojili so si Piroto, a v mesto so poslali samo nekaj bataljonov, ker so se bali razstrelb, ker se je celo mislilo, da je vse mesto spodkopano. Tu kot zmagovalec Pirota dobil je Aleksander od vlasti povelje, naj preneha z vojsko. Knez je v tej zadevi brzojavil v Sofijo: „Z ozirom na kolektivno noto zastopnikov velevlastij in z ozirom na izjavo grofa Khevenhüllerja, kateri je od svojega vladarja poslan se izrekel: če mi podiramo dalje, pridejo avstrijske čete v Srbijo na pomoč Srbiji; dalje z ozirom na to, da naš zmagonosen uhod v Piroto varuje naše dobro ime, dovolil sem, da se preneha vojska, da se prično pogajanja o premirju in stavi bodem potem svoje pogoje.“ Ker so Srbi 20. nov. Vidin zopet napali; je knez to naznanil zastopnikom velevlastij in objavil Khevenhüllerju, da se ne bode več besede držal, ako se bojevanje takoj ne ustavi — 25. nov. umrl je Španjski kralj Alfonso XII., še le 28 let star v kraljevem gradu Pardo. Rojen je bil kralj Alfonso 28. novembra 1857 v Madridu; leta 1870 je stopil v Terezijanišče na Dunaju, kjer je ostal do leta 1874. 28. nov. 1874 bil je razglašen polnoletnim in se je oklical za španjskega kralja. Alfonso zapusti dve hčeri. V nedeljo položili so truplo Alfonsovo začasno v rakev v Eskurialu; danes je slovesni pogreb. Umrli je tudi maršal Serrano, kateri je opravljal razne visoke službe ter je bil diktator poslednje republike. Španjsko ministerstvo je vsled kraljeve smrti odstopilo. Sagasta sestavil je nov kabinet. — Angleška je največ kriva, da konferenca poslanikov v Carigradu ne more priti do konca, kajti ona stavlja po svojem zastopniku take pogoje, kakoršnjih druge vlasti sprejeti ne morejo. — Na Angleškem imajo ravno sedaj nove volitve, bržčas bode zmagala vlada s svojimi kandidati.

Za poduk in kratek čas.

Gregor Jož. Plohel, doktor bogoslovja, dekan in nadžupnik Ptujski.

(Dalje.)

V Ptujci so bili: a) Dominikanci. Samostan vstanovljen l. 1231. Prednik. (Prior) deset redovnikov in pet bratov. Samostansko poslopje in cerkev brez zvonika še stoji; rabi se kot kasarna pionirjev. Svoj čas krasna cerkev je, se vé, oropana vse znotrajne oprave, razdeljena v nadstropje. Pionirji imajo tam shranjene svoje mostnice in različno spravo. Nad velikimi vratmi in na straneh gledajo